

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 20ής Δεκεμβρίου 2001 *

Στην υπόθεση T-213/01 R,

Österreichische Postsparkasse AG, με έδρα τη Βιέννη (Αυστρία), εκπροσωπούμενη από τους M. Klusmann, F. Wiemer και A. Reidlinger, δικηγόρους,

αιτούσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον S. Rating, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση με την οποία ζητείται, κυρίως, να ανασταλεί η εκτέλεση της απόφασης COMP/D-1/36.571, της 9ης Αυγούστου 2001, και, επικουρικόως, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να μη διαβιβάσει την ανακοίνωση αιτιά-

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

σεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 και τη συμπληρωματική ανακοίνωση αιτιάσεων της 21ης Νοεμβρίου 2000, στην υπόθεση COMP/36.571, στο Freiheitliche Partei Österreichs,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Η αιτούσα είναι αυστριακός πιστωτικός οργανισμός ο οποίος διαχειρίζεται τις θυγατρικές του μέσω υποκαταστημάτων ευρισκομένων εντός των ταχυδρομικών καταστημάτων στην Αυστρία και ο οποίος, από το τέλος του 2000, ανήκει στον όμιλο BAWAG.

- 2 Στις 6 Μαΐου 1997 η Επιτροπή έλαβε γνώση εγγράφου με τον τίτλο «Lombard 8.5» και, υπό το φως του εγγράφου αυτού, κίνησε αυτεπαγγέλτως διαδικασία λόγω παραβάσεως του άρθρου 81 ΕΚ κατά της αιτούσας και επτά άλλων αυστριακών τραπεζών, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25).

- 3 Με έγγραφο της 24ης Ιουνίου 1997, το Freiheitliche Partei Österreichs (στο εξής: FPÖ) διαβίβασε στην Επιτροπή το έγγραφο «Lombard 8.5» και της ζήτησε να κινήσει διαδικασία λόγω παραβίασεως του άρθρου 81 ΕΚ κατά οκτώ τραπεζών, μεταξύ των οποίων δεν περιλαμβάνεται η αιτούσα.

- 4 Με έγγραφο της 26ης Φεβρουαρίου 1998, η Επιτροπή πληροφόρησε το FPÖ, στο πλαίσιο της διαδικασίας COMP/36.571 και σύμφωνα με το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1993, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37), για την πρόθεσή της να απορρίψει την αίτησή του. Η Επιτροπή αιτιολόγησε τη θέση που έλαβε επισημαίνοντας ότι μόνον τα πρόσωπα ή οι ενώσεις προσώπων που έχουν έννομο συμφέρον, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, νομιμοποιούνται να υποβάλλουν αίτηση περί πάυσεως παραβίασεως.

- 5 Το FPÖ απάντησε, με έγγραφο της 2ας Ιουνίου 1998, ότι το ίδιο και τα μέλη του μετέχουν στον οικονομικό βίο και ότι, επομένως, θίγονται από χρηματοοικονομικής απόψεως. Επισημάνε ότι πραγματοποιεί καθημερινά αναρίθμητες τραπεζικές εργασίες. Για τους λόγους αυτούς, ζήτησε εκ νέου να μετάσχει στη διαδικασία λόγω παραβίασεως και, έτσι, να λάβει γνώση των αιτιάσεων.

- 6 Στις 16 Δεκεμβρίου 1998 οι ενδιαφερόμενες τράπεζες διαβίβασαν στην Επιτροπή, στο πλαίσιο της διαδικασίας COMP/36.571, κοινό έγγραφο με το οποίο εξέθεταν τα πραγματικά περιστατικά, συνοδευόμενο από δικαιολογητικά έγγραφα 40 000 σελίδων. Με ένα εισαγωγικό σημείωμα, ζητούσαν από την Επιτροπή να τηρήσει το απόρρητο του εν λόγω εγγράφου. Στο ως άνω σημείωμα αναγράφονταν τα εξής:

«Όλες οι τράπεζες τις οποίες αφορά η διαδικασία IV/36.571 μπορούν να συμβουλευθούν το συνημμένο έγγραφο όπου εκτίθενται τα πραγματικά περιστατικά. Η Επιτροπή παρακαλείται, δυνάμει του άρθρου 20 του κανονισμού 17/62, να μην το γνωστοποιήσει σε τρίτους.»

- 7 Με έγγραφο της 13ης Σεπτεμβρίου 1999, η Επιτροπή κοινοποίησε στην αιτούσα την ανακοίνωση αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999, με την οποία της προσήψε ότι είχε συνάψει με άλλες αυστριακές τράπεζες συμφωνίες θίγουσες τον ανταγωνισμό, αφορώσες τις δαπάνες και τους όρους που ισχύουν για την πελατεία — ιδιώτες και επιχειρήσεις — και ότι, επομένως, παρέβη το άρθρο 81 ΕΚ.
- 8 Στις 6 Οκτωβρίου 1999 παρασχέθηκε στην αιτούσα η δυνατότητα να εξετάσει τον φάκελο της διαδικασίας. Τότε η Επιτροπή την πληροφόρησε προφορικά για την πρόθεσή της να γνωστοποιήσει στο FPO όλες τις αιτιάσεις που διατυπώθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΚ) 2842/98 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με τις ακροάσεις στο πλαίσιο ορισμένων διαδικασιών κατ' εφαρμογή των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ 1998, L 354, σ. 18).
- 9 Η αιτούσα απήθυνε αυθημερόν έγγραφο στην Επιτροπή, με το οποίο της επισήμανε ότι, κατά τη γνώμη της, ήταν ανεπίτρεπτο να διαβιβασθεί στο FPO αντίγραφο των αιτιάσεων. Ισχυρίστηκε ότι το FPO δεν μπορούσε να επικαλεστεί έννομο συμφέρον και, συνεπώς, δεν νομιμοποιούνταν να υποβάλει αίτηση, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17.
- 10 Η Επιτροπή απάντησε με έγγραφο της 5ης Νοεμβρίου 1999. Επισήμανε ότι το FPO, ως πελάτης τραπεζής, είχε έννομο συμφέρον να του γνωστοποιηθούν οι αιτιάσεις σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98. Συγχρόνως, διαβίβασε στην αιτούσα κατάλογο των χωρίων που δεν έπρεπε να γνωστοποιηθούν στο FPO.
- 11 Η αιτούσα απάντησε με έγγραφο της 17ης Νοεμβρίου 1999 και διαμαρτυρήθηκε εκ νέου κατά της διαβίβασεως αντιγράφου της ανακοινώσεως αιτιάσεων στο FPO και, ειδικότερα, κατά της αποστολής του πλήρους κειμένου της εν λόγω ανακοινώσεως, με μόνη εξαίρεση, όπως ομολόγησε η Επιτροπή με το από 5 Νοεμβρίου 1999 έγγραφό της, την κάλυψη των κυρίων ονομάτων ορισμένων φυσικών προσώπων που κατονομάζονταν σ' αυτή την ανακοίνωση αιτιάσεων ή την αντικατάσταση του

ονοματός τους με την περιγραφή των καθηκόντων τους. Κατόπιν τούτου, το αίτημα του FPÖ δεν ικανοποιήθηκε αρχικώς.

- 12 Στις 18 και στις 19 Ιανουαρίου 2000 οργανώθηκε ακρόαση αφορώσα την προσπάθεια με την ανακοίνωση αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 συμπεριφορά. Το FPÖ δεν μετέσχε στην ακρόαση αυτή.
- 13 Η Επιτροπή κοινοποίησε συμπληρωματική ανακοίνωση αιτιάσεων στην αιτούσα στις 21 Νοεμβρίου 2000, με την οποία της προσήψε ότι είχε συνάψει με άλλες αυστριακές τράπεζες συμφωνίες θίγουσες τον ανταγωνισμό, αφορώσες τις τραπεζικές δαπάνες που ισχύουν για τη μετατροπή μεταξύ ξένων νομισμάτων και ευρώ.
- 14 Μια δεύτερη ακρόαση πραγματοποιήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 2001, στην οποία ωσαύτως δεν παρέστη το FPÖ.
- 15 Με έγγραφο της 27ης Μαρτίου 2001, ο σύμβουλος επί των ακροάσεων γνωστοποίησε στην αιτούσα ότι το FPÖ επανέλαβε το αίτημα να του διαβιβασθεί αντίγραφο των ανακοινώσεων αιτιάσεων αφού απαλειφθούν τα απόρρητα στοιχεία και ότι είχε την πρόθεση να δώσει θετική απάντηση στο αίτημα αυτό. Ο σύμβουλος επί των ακροάσεων επισύναψε στο έγγραφό του έναν κατάλογο ο οποίος, κατ' αυτόν, θα διασφάλιζε την προστασία του επιχειρηματικού απορρήτου και ο οποίος προέβλεπε την απάλειψη διαφόρων ονομάτων και περιγραφών καθηκόντων φυσικών προσώπων. Εξάλλου, ο σύμβουλος επί των ακροάσεων επισήμανε ότι θα διαβιβαζόταν μόνον το παράρτημα Α της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999, το οποίο περιλαμβάνει κατάλογο με παραπομπές σε όλα τα έγγραφα που επισυνάφθηκαν στην εν λόγω ανακοίνωση αιτιάσεων, αλλά όχι τα έγγραφα αυτά.
- 16 Με έγγραφο της 24ης Απριλίου 2001, η αιτούσα αντιτάχθηκε εκ νέου στη διαβίβαση των ανακοινώσεων αιτιάσεων.

- 17 Με έγγραφο της 5ης Ιουνίου 2001, ο σύμβουλος επί των ακροάσεων επιβεβαίωσε τη θέση του ότι οι δύο ανακοινώσεις αιτιάσεων έπρεπε να διαβιβασθούν στο FPÖ, πλην ορισμένων στοιχείων τα οποία περιλαμβάνονταν στους καταλόγους 1 και 2 που επισυνάπτονταν στο έγγραφό του αυτό και τα οποία αυτός έκρινε απόρρητα. Προσέθεσε ότι η διαπίστωση ότι το FPÖ νομιμοποιούνταν να υποβάλει αίτηση δεν μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο αυτοτελούς προσφυγής.
- 18 Η αιτούσα, με έγγραφο της 25ης Ιουνίου 2001, κάλεσε την Επιτροπή να λάβει απόφαση δεκτική προσφυγής.
- 19 Ως εκ τούτου, με έγγραφο της 9ης Αυγούστου 2001, η απόφαση επί της υποθέσεως COMP/36.571 (στο εξής: επίδικη απόφαση) κοινοποιήθηκε στην αιτούσα. Στην απόφαση αυτή εκτίθενται, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα:

«Κατόπιν εκ νέου εξετάσεως των πραγματικών περιστατικών και των νομικών ζητημάτων, αποφασίζουμε να επιλύσουμε τα ζητήματα επί των οποίων διαφωνούν η πελάτις σας και η Επιτροπή κατά τον τρόπο που εκτίθεται στο από 5 Ιανουαρίου 2001 έγγραφό μας. Η απόφασή μας βασίζεται στους ακόλουθους λόγους:

1. Η κρίση περί του αν ένα πρόσωπο ή μια ένωση προσώπων νομιμοποιείται να υποβάλει αίτηση, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, δεν αλόκειται στον σύμβουλο επί των ακροάσεων, αλλά, εξ ονόματος της Επιτροπής, στο αρμόδιο για ζητήματα ανταγωνισμού μέλος της. Η απόφαση υπέρ του FPÖ είχε ήδη ληφθεί από τον κ. Van Miert κατά τη διάρκεια του έτους 1999 και στη συνέχεια επιβεβαιώθηκε από τον κ. Monti [...].
2. Η αναγνώριση στο FPÖ της ιδιότητας του “καταγγέλλοντος” στην υπόθεση COMP/36.571 αποτελεί νομική πράξη στο πλαίσιο της διαδικασίας μη δεκτική αυτοτελούς προσφυγής. Οι αντιρρήσεις κατά της πράξεως αυτής μπορούν,

αντιθέτως, να προβληθούν μόνο στο πλαίσιο προσφυγής κατά της απόφασης της Επιτροπής που περατώνει τη διαδικασία. Η αναγνώριση δικαιώματος υποβολής αιτήσεως, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 έχει ως συνέπεια, σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΚ) 2842/98 [...], ότι ένα μη εμπιστευτικό κείμενο των αιτιάσεων μπορεί να διαβιβασθεί στον αιτούντα. Το αν η διαδικασία κινήθηκε αυτεπαγγέλτως ή κατόπιν αιτήσεως υποβληθείσας δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 δεν έχει καμία σημασία. Αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς σας, το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΚ) 2842/98 έχει δεσμευτικό χαρακτήρα [...].

3. [...]

4. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, ανακύπτει επίσης το ζήτημα ποια στοιχεία πρέπει να απαλειφθούν από το κείμενο της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 και της συμπληρωματικής ανακοινώσεως αιτιάσεων της 21ης Νοεμβρίου 2000, προκειμένου να ληφθεί υπόψη το έννομο συμφέρον της πελάτιδός σας όσον αφορά την εμπιστευτική μεταχείριση της οποίας πρέπει να τύχουν τα επιχειρηματικά της απόρρητα και άλλα εμπιστευτικά στοιχεία.

α) Ζητήσατε να απαλειφθούν από τα προαναφερθέντα έγγραφα οι επωνυμίες των εμπλεκόμενων αυστριακών τραπεζών. Σημειώνεται συναφώς ότι η ταυτότητα μιας επιχειρήσεως που μετέσχε σε εικαζομένη παράβαση δεν αποτελεί επιχειρηματικό απόρρητο καλυπτόμενο από το κοινοτικό δίκαιο ούτε απόρρητο στοιχείο που μπορεί να προστατευθεί. Εξάλλου, η κάλυψη των επωνυμιών των εμπλεκόμενων τραπεζών δεν θα τους χρησίμευε αυτή τη στιγμή, δεδομένου ότι η ταυτότητά τους θα αποκαλυφθεί εν πάση περιπτώσει με την απόφαση της Επιτροπής που περατώνει τη διαδικασία [...].

β) Πρέπει να απαλειφθούν από το προοριζόμενο για το FPO κείμενο των αιτιάσεων όλα τα εσωτερικά στοιχεία που μπορούν να παράσχουν πληροφορίες για την παρούσα ή τη μέλλουσα εμπορική πολιτική της πελάτιδός σας.

Ωστόσο, πρέπει να εφαρμοσθεί συναφώς αυστηρότερο μέτρο οσάκις πρόκειται περί στοιχείων που χρονολογούνται εδώ και πλείονα έτη. Για τον λόγο αυτό, δεν είναι αναγκαίο να σβηστεί κανένα αριθμητικό στοιχείο από τις δύο ανακοινώσεις αιτιάσεων. Χάριν της προστασίας του ατόμου, πρέπει να απαλειφθούν από το αντίγραφο που πρέπει να διαβιβασθεί όλα τα στοιχεία τα οποία επιτρέπουν να γίνει γνωστή η ταυτότητα των εμπλεκομένων φυσικών προσώπων. Τούτο σημαίνει ότι τα ονόματα και τα καθήκοντα των προσώπων αυτών πρέπει να καταστούν μη αναγνωρίσιμα.

Προκειμένου να καταρτισθεί ένα μη εμπιστευτικό κείμενο των αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 και των συμπληρωματικών αιτιάσεων της 21ης Νοεμβρίου 2000, προοριζόμενο να διαβιβασθεί στο FPO, πρέπει να απαλειφθούν από τα οικεία πρωτότυπα κείμενα τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στους συνημμένους καταλόγους 1 και 2. Από το έγγραφό σας στην παρούσα υπόθεση συνάγουμε ότι δηλώνετε ότι συμφωνείτε ως προς το περιεχόμενο των καταλόγων αυτών, εξαιρουμένου του ζητήματος του ανωνύμου της πρώτης ανακοινώσεως αιτιάσεων.

Συνοψίζοντας, καταλήγουμε επομένως ότι πρέπει να διαβιβασθεί στο FPO, προκειμένου να λάβει θέση επί της εκκρεμούς υποθέσεως COMP/36.571 — Αυστριακές τράπεζες, το προσαρμοσμένο κείμενο της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 και της συμπληρωματικής ανακοινώσεως αιτιάσεων της 21ης Νοεμβρίου 2000, ως έχει σήμερα.

Η παρούσα απόφαση ελήφθη δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 2, της αποφάσεως (2001/462/EK, EKAΧ) της Επιτροπής, της 23ης Μαΐου 2001, σχετικά με τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων σε ορισμένες διαδικασίες ανταγωνισμού (EE L 162, σ. 21).

Σας παρακαλούμε να μας γνωστοποιήσετε, εντός προθεσμίας μιας εβδομάδας από της κοινοποίησεως της παρούσας αποφάσεως, αν η πελάτις σας προτίθεται να ασκήσει προσφυγή κατά της παρούσας αποφάσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και να ζητήσει τη λήψη προσωρινού μέτρου κατά της

εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως. Η Επιτροπή δεν θα διαβιβάσει στο FPÖ τις προαναφερθείσες ανακοινώσεις αιτιάσεων πριν την εκπνοή της εν λόγω προθεσμίας της μιας εβδομάδας.»

- 20 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Σεπτεμβρίου 2001, η αιτούσα άσκησε προσφυγή περί ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως.
- 21 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την ίδια ημερομηνία, η αιτούσα υπέβαλε στην κρίση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων την υπό κρίση αίτηση και ζήτησε, κυρίως, να ανασταλεί η εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως και, επικουρικώς, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να μη διαβιβάσει την ανακοίνωση αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 και τη συμπληρωματική ανακοίνωση αιτιάσεων της 21ης Νοεμβρίου 2000, στην υπόθεση COMP/36.571, στο FPÖ.
- 22 Στις 5 Οκτωβρίου 2001 η Επιτροπή υπέβαλε τις παρατηρήσεις της στην υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.
- 23 Οι διάδικοι εξέθεσαν τις εξηγήσεις τους στις 8 Νοεμβρίου 2001. Κατά το πέρας της ακροάσεως, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων κάλεσε την Επιτροπή να επισημάνει αν ήταν διατεθειμένη να δεχθεί ένα φιλικό διακανονισμό της υποθέσεως παραιτούμενη από τη διαβίβαση της ανακοινώσεως αιτιάσεων στο FPÖ μέχρι την έκδοση αποφάσεως επί της κύριας προσφυγής, υπό την προϋπόθεση ότι η αιτούσα δέχεται, ως αντάλλαγμα, να επιταχύνει τη διαδικασία παραιτούμενη της καταθέσεως υπομνήματος απαντήσεως και ζητώντας την κατά προτεραιότητα εκδίκαση της υποθέσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου. Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων έταξε στην Επιτροπή προθεσμία για να λάβει θέση μέχρι τις 15 Νοεμβρίου 2001.
- 24 Με έγγραφο της 15ης Νοεμβρίου 2001, η Επιτροπή δήλωσε ότι δεν μπορούσε να δεχθεί τον προταθέντα φιλικό διακανονισμό. Αντιθέτως, η Επιτροπή ανήγγειλε, όσον αφορά τα απόρρητα στοιχεία των οποίων έγινε επίκληση, ότι θα τροποποιήσει

τις μνείες οι οποίες αφορούν έναν υψηλά ιστάμενο υπάλληλο της αιτούσας και οι οποίες περιλαμβάνονται στις αιτιολογικές σκέψεις 193 και 215 της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999, όπως τροποποίησε τις μνείες στα χωρία που απαριθμούνται στον κατάλογο 1 του παραρτήματος του από 5 Ιουνίου 2001 εγγράφου του συμβούλου επί των ακροάσεων.

- 25 Με τηλεμοιοτυπία της 27ης Νοεμβρίου 2001, η αιτούσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί του εγγράφου της Επιτροπής της 15ης Οκτωβρίου 2001.

Νομική εκτίμηση

- 26 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 242 ΕΚ και 243 ΕΚ και του άρθρου 4 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, για την ίδρυση Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), το Πρωτοδικείο μπορεί, αν κρίνει ότι οι περιστάσεις το απαιτούν, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή να διατάξει τα αναγκαία προσωρινά μέτρα.
- 27 Δυνάμει του άρθρου 104, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, αίτηση αναστολής εκτελέσεως πράξεως είναι παραδεκτή μόνον αν ο αιτών προσέβαλε την πράξη αυτή με προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου. Ο κανόνας αυτός δεν επιβάλλει απλώς έναν τύπο, αλλά προϋποθέτει ότι η προσφυγή επί της ουσίας, επί της οποίας στηρίζεται η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, μπορεί να εξεταστεί από το Πρωτοδικείο.
- 28 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι οι αιτήσεις σχετικά με τα προσωρινά μέτρα πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως (*fumus boni juris*), τη

λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι σωρευτικές, πράγμα που σημαίνει ότι η αίτηση αναστολής εκτελέσεως πρέπει να απορρίπτεται αν μία από τις προϋποθέσεις αυτές ελλείπει [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 1996, C-268/96 P(R), SCK και FNK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4971, σκέψη 30]. Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων προβαίνει επίσης, ενδεχομένως, στη στάθμιση των εμπλεκομένων συμφερόντων (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 1999, C-107/99 R, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4011, σκέψη 59).

Επί του παραδεκτού

Ισχυρισμοί των διαδίκων

- 29 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι εναπόκειται στον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να διαπιστώσει αν, εκ πρώτης όψεως, από τα στοιχεία που περιέχει η κύρια προσφυγή πιθανολογείται το παραδεκτό της. Εν προκειμένω όμως, η κύρια προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη.
- 30 Συναφώς, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η κύρια προσφυγή σκοπεί στην ακύρωση της επίδικης απόφασης. Η μόνη απόφαση όμως την οποία περιέχει η επίδικη απόφαση είναι η αρνητική απάντηση στο ζήτημα αν πρέπει να απαλειφθούν από τα μη εμπιστευτικά κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων που θα διαβιβαστούν στο FPO και άλλα στοιχεία πλην αυτών που απαριθμούνται στα παραρτήματα 1 και 2 της εν λόγω επίδικης απόφασης, δεδομένου ότι διαπιστώθηκε ότι αυτά τα άλλα στοιχεία δεν μπορούν να τύχουν της εγγυήσεως της εμπιστευτικής μεταχειρίσεως που διασφαλίζει το κοινοτικό δίκαιο.
- 31 Για να προσβάλει την απόφαση αυτή, η αιτούσα αρκείται, με την κύρια προσφυγή της και με την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων της, στην απαρίθμηση αρχών δικαίου, χωρίς να επισημαίνει περιστατικά και χωρίς ακόμη να τα υπάγει σε κάποιο κανόνα.

Τα δικόγραφα αυτά δεν πληρούν τις προϋποθέσεις των άρθρων 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

- 32 Η προσφυγή είναι επίσης απαράδεκτη κατά το μέτρο που η αιτούσα προσπαθεί να εμποδίσει τη διαβίβαση των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FPO πριν εκδοθεί απόφαση επί της ουσίας, ανεξαρτήτως της απαλείψεως των επωνυμιών των εμπλεκόμενων πιστωτικών οργανισμών. Ωστόσο, το ότι κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων που δεν περιέχουν απόρρητα στοιχεία διαβιβάζονται στους «αιτούντες» προκύπτει υποχρεωτικά από το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98. Η διαβίβαση των κειμένων αυτών δεν προϋποθέτει απόφαση και, συνεπώς, δεν μπορεί να προσβληθεί.
- 33 Εξάλλου, η Επιτροπή προειδοποίησε ήδη την αιτούσα, με έγγραφο της 5ης Νοεμβρίου 1999, ότι σκόπευε να ενεργήσει σύμφωνα με τη διάταξη αυτή. Η υπό κρίση αίτηση όμως δεν σκοπεί στην ακύρωση της τότε εκδοθείσας αποφάσεως.
- 34 Τέλος, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η Επιτροπή έλαβε απόφαση όσον αφορά τον «χαρακτηρισμό» του FPO ως «αιτούντος», πρόκειται απλώς περί μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας. Η απόφαση αυτή δεν παράγει κανένα έννομο αποτέλεσμα ικανό να θίξει τα συμφέροντα της αιτούσας μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική της θέση, ώστε δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αυτοτελούς προσφυγής. Με το από 27 Μαρτίου 2001 έγγραφό του, ο σύμβουλος επί των ακροάσεων απλώς επιβεβαίωσε στην αιτούσα ότι αναγνωρίστηκε ότι το FPO είχε έννομο συμφέρον να υποβάλει αίτηση και επανέλαβε την εξήγησή του συναφώς. Όσον αφορά την αναγνώριση του συμφέροντος του FPO, το έγγραφο αυτό δεν αποτελεί νέα απόφαση, αλλά απλή επιβεβαίωση μη δεκτικής προσφυγής.
- 35 Η αιτούσα ισχυρίζεται ότι η αίτηση περί αναστολής εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως είναι παραδεκτή. Πρώτον, η αιτούσα αμφισβητεί ότι η Επιτροπή έλαβε απόφαση με το έγγραφο της 5ης Νοεμβρίου 1999 ως προς τη νομοποίηση του FPO να υποβάλει αίτηση. Συναφώς, η αιτούσα ισχυρίζεται ότι το έγγραφο αυτό υπο-

γράφεται από ένα διευθυντή και όχι από το μέλος της Επιτροπής. Εξάλλου, με το από 27 Μαρτίου 2001 έγγραφο του συμβούλου επί των ακροάσεων, επισημαίνεται ότι νέες εξελίξεις στην υπόθεση ώθησαν την Επιτροπή να επανεξετάσει ένα πρόβλημα το οποίο είχε συζητηθεί κατά τη διάρκεια του δευτέρου ημίσεος του 1999 και στο οποίο δεν είχε βρεθεί οριστική λύση. Το πρόβλημα ήταν αν το FPO πρέπει να θεωρηθεί ως αιτούν υπό την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 17. Επομένως, το πρόβλημα αυτό δεν λύθηκε οριστικώς το 1999.

- 36 Η επίδικη απόφαση μπορεί ειδικώς να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής αυτοτελούς προς την προσφυγή κατά της τελικής αποφάσεως της Επιτροπής, διότι παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα και θίγει τα συμφέροντα της αιτούσας. Το συμφέρον της αιτούσας να ζητήσει να ανασταλεί η εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως και, επικουρικώς, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να μη διαβιβάσει τις ανακοινώσεις αιτιάσεων έχει θεμελιωθεί.
- 37 Η διαβίβαση σε τρίτους εγγράφων υποβληθέντων στην Επιτροπή στο πλαίσιο της διαδικασίας έρευνας μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής αυτοτελούς προς την προσφυγή κατά της τελικής αποφάσεως της Επιτροπής, διότι η επιχείρηση που θίγεται από την εν λόγω διαβίβαση μπορεί να υποστεί οριστική και ανεπανόρθωτη προσβολή του δικαιώματός της για εμπιστευτική μεταχείριση των επιχειρηματικών της απορρήτων. Η διαβίβαση της ανακοινώσεως αιτιάσεων σε τρίτους δεν αποτελεί απλό προπαρασκευαστικό μέτρο της αποφάσεως που περατώνει τη διαδικασία. Τούτο προκύπτει ιδίως από την απόφαση της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, AKZO Chemie κατά Επιτροπής (Συλλογή 1986, σ. 1965, σκέψη 20), και από τη διάταξη της 1ης Δεκεμβρίου 1994, T-353/94 R, Postbank κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-1141, σ. 25).
- 38 Η επίδικη απόφαση συνελάγεται έννομα αποτελέσματα που θα μπορούσαν να θίξουν οριστικά και ανεπανόρθωτα τα δικαιώματα της αιτούσας να παραμείνουν απόρρητα τα στοιχεία που εκτίθενται στην ανακοίνωση αιτιάσεων. Η δυνατότητα ασκήσεως αυτοτελούς προσφυγής κατά της επίδικης αποφάσεως είναι, επομένως, αναγκαία για την προστασία των δικαιωμάτων της αιτούσας. Η έννομη προστασία υπό τη μορφή της ασκήσεως προσφυγής κατά της αποφάσεως που περατώνει τη διαδικασία παράγεται πολύ αργά.

Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

- 39 Όσον αφορά τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι η αιτούσα δεν τήρησε με την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων τις προϋποθέσεις των άρθρων 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή απλώς προβάλλει ότι, στη μοναδική απόφαση την οποία περιέχει η επίδικη απόφαση, δηλαδή στην αρνητική απάντηση επί του ζητήματος αν πρέπει να απαλειφθούν από τα μη εμπιστευτικά κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων και άλλα στοιχεία πλην αυτών που απαριθμούνται στα παραρτήματα 1 και 2 της εν λόγω επίδικης αποφάσεως, η αιτούσα αντέτεινε απλώς, με την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, μια απαρίθμηση αρχών του δικαίου, χωρίς να επισημαίνει πραγματικά περιστατικά και χωρίς ακόμη να τα υπάγει σε κάποιο κανόνα.
- 40 Ωστόσο, από μια απλή και συνεκτική ανάγνωση της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, ιδίως του σημείου 18 σε συνδυασμό με το σημείο 29, προκύπτει ότι η αιτούσα έβαλε κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να θεωρήσει τα στοιχεία που αφορούν την επωνυμία και τη διεύθυνση των επιχειρήσεων που μετέχουν στη διαδικασία ως επιχειρηματικά απόρρητα άξια να τύχουν εμπιστευτικής μεταχειρίσεως και κατά του ότι η Επιτροπή περιορίστηκε στην εξάλειψη διαφόρων κυρίων ονομάτων και περιγραφών καθηκόντων των εμπλεκόμενων ιδιωτών.
- 41 Επομένως, η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ανταποκρίνεται στις επιταγές των άρθρων 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας προκειμένου να είναι τυπικώς παραδεκτή μια αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.
- 42 Όσον αφορά τον λόγο απαραδέκτου της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων που βασίζεται στο απαράδεκτο της κύριας προσφυγής, κατά παγία νομολογία, η εξέταση του προβλήματος αυτού δεν πρέπει να πραγματοποιείται, κατ' αρχήν, στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, ώστε να μην προδικάζεται η ουσία της υποθέσεως. Όταν όμως, όπως εν προκειμένω, προβάλλεται το προδήλως απαράδεκτο της

κύριας προσφυγής με την οποία συνδέεται η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, μπορεί να είναι αναγκαίο να ερευνάται η ύπαρξη ορισμένων στοιχείων από τα οποία μπορεί να συναχθεί, εκ πρώτης όψεως, το παραδεκτό της προσφυγής [διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 27ης Ιανουαρίου 1988, 376/87 R, Distrivet κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 209, σκέψη 21, και της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-300/00 P(R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guirúzcoa κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-8797, σκέψη 34, και διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 30ής Ιουνίου 1999, T-13/99 R, Pfizer Animal Health κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. II-1961, σκέψη 121].

43. Εν προκειμένω, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων φρονεί, λαμβανομένων υπόψη των ισχυρισμών που προέβαλε η Επιτροπή, ότι πρέπει να ελεγχθεί αν η προσφυγή ακυρώσεως είναι προδήλως απαράδεκτη.
44. Κατ' αρχάς, όσον αφορά τον ισχυρισμό της Επιτροπής περί προδήλως απαράδεκτου της κύριας προσφυγής λόγω μη τηρήσεως, με το δικόγραφο της προσφυγής ακυρώσεως, των επιταγών του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, από τα σημεία 18 και 29 του δικογράφου αυτού προκύπτει ότι η αιτούσα διατύπωσε με το εν λόγω δικόγραφο τις ίδιες αιτιάσεις με αυτές τις οποίες περιέχει η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων και οι οποίες εκτίθενται στη σκέψη 40 ανωτέρω. Επομένως, για τους ίδιους λόγους βάσει των οποίων διαπιστώθηκε το παραδεκτό της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, η προσφυγή ακυρώσεως δεν φαίνεται να είναι προδήλως απαράδεκτη από πλευράς του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας.
45. Περαιτέρω, όσον αφορά τον ισχυρισμό της Επιτροπής περί προδήλως απαράδεκτου της κύριας προσφυγής, κατά το μέτρο που με αυτή σκοπεύεται να εμποδισθεί η διαβίβαση στο FPO των ανακοινώσεων αιτιάσεων ακόμη αν δεν περιέχουν απόρρητα στοιχεία, πρέπει να υπογραμμισθεί εκ προοιμίου ότι ο ισχυρισμός αυτός της Επιτροπής στηρίζεται κυρίως στην άποψη ότι η απόφαση να αναγνωρισθεί έννομο συμφέρον, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δεν παράγει αυτοτελή έννομα αποτελέσματα και ότι η διαβίβαση της ανακοινώσεως αιτιάσεων σε ένα τέτοιο πρόσωπο δεν αποτελεί απόφαση δεκτική προσφυγής, αλλά άμεση και αυτόματη συνέπεια του άρθρου 7 του κανονισμού 2842/98.

- 46 Πρέπει να ελεγχθεί αν, όπως απαιτήσε το Δικαστήριο με την απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής (Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9), η επίδικη απόφαση αποτελεί μέτρο του οποίου τα έννομα αποτελέσματα είναι δεσμευτικά και ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του θέση, ή αν αποτελεί απλό προπαρασκευαστικό μέτρο, κατά της ενδεχόμενης ελλείψεως νομιμότητας, του οποίου παρέχει επαρκή προστασία η προσφυγή που ασκείται κατά της αποφάσεως με την οποία περατώνεται η διαδικασία.
- 47 Συναφώς, η απόφαση να διαβιβασθούν οι ανακοινώσεις αιτιάσεων στο FPO αποτελεί τυπικώς πράξη. Η πράξη αυτή προϋποθέτει προηγούμενη απόφαση με την οποία η Επιτροπή έκρινε ότι το FPO νομιμοποιούνταν να υποβάλει αίτηση, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 17, και ότι, επομένως, το FPO είχε δικαίωμα, σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98, να λάβει αντίγραφο του μη εμπιστευτικού κειμένου της ανακοινώσεως αιτιάσεων.
- 48 Όσον αφορά την απόφαση περί καθορισμού της θέσεως του FPO από πλευράς της διαδικασίας, η Επιτροπή επισημαίνει απλώς, με τις έγγραφες παρατηρήσεις της, ότι η απόφαση αυτή ελήφθη το 1999. Ο σύμβουλος επί των ακροάσεων όμως, με το από 27 Μαρτίου 2001 έγγραφό του, επισημαίνει ότι νέες εξελίξεις στην υπόθεση τον ώθησαν να επανεξετάσει ένα πρόβλημα το οποίο είχε συζητηθεί κατά τη διάρκεια του δευτέρου ημίσεος του 1999 και στο οποίο δεν είχε βρεθεί οριστική λύση. Επρόκειτο περί της αιτήσεως του FPO να θεωρηθεί ως αιτούν υπό την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 17 και, συνεπώς, να μπορεί να μετάσχει στη διαδικασία και να λάβει τα μη εμπιστευτικά κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων. Εντεύθεν συνάγεται εκ πρώτης όψεως ότι, επομένως, η απόφαση περί καθορισμού της θέσεως του FPO από πλευράς διαδικασίας ελήφθη κατά την έκδοση της επίδικης αποφάσεως.
- 49 Όσον αφορά τα έγγραφα που απήχυναν η Επιτροπή και ο σύμβουλος επί των ακροάσεων στην αιτούσα πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, κανένα από αυτά δεν ανακοίνωνε ότι η Επιτροπή επρόκειτο να διαβιβάσει αυτόματως στο FPO τα μη εμπιστευτικά κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων. Αντιθέτως, όλα αυτά τα έγγραφα παρείχαν στην αιτούσα τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επί των ενδεχομένων κειμένων των εν λόγω ανακοινώσεων που επρόκειτο να διαβιβασθούν. Συνεπώς, τα έγγραφα αυτά προφανώς αποτελούσαν προπαρασκευαστικές πράξεις, ενώ η επίδικη απόφαση περιέχει, εκ πρώτης όψεως,

την οριστική θέση της Επιτροπής ως προς το αν θα διαβιβάσει στο FPÖ τα μη εμπιστευτικά, κατά την Επιτροπή, κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη του Πρωτοδικείου της 2ας Μαΐου 1997, T-90/96, Peugeot κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-663, σκέψεις 34 και 36).

- 50 Οι περιστάσεις αυτές ενισχύουν το εκ πρώτης όψεως συμπέρασμα ότι μόλις κατά την έκδοση της επίδικης απόφασης μεταβλήθηκε κατά τρόπο σαφή η νομική θέση της αιτούσας και εθίγησαν τα συμφέροντά της.
- 51 Βεβαίως, είναι ακριβές ότι η ενδεχόμενη διαβίβαση των εγγράφων αποβλέπει στη διευκόλυνση της έρευνας της υποθέσεως. Συναφώς και ανεξαρτήτως του ότι δεν αποκλείεται η επίδικη απόφαση να έχει οριστικό χαρακτήρα, πρέπει ωστόσο να θεωρηθεί ότι η απόφαση αυτή είναι ανεξάρτητη από την απόφαση που θα ληφθεί σχετικά με την ύπαρξη παραβάσεως του άρθρου 81 ΕΚ. Η δυνατότητα την οποία διαθέτει η αιτούσα να ασκήσει προσφυγή κατά της τελικής απόφασης, με την οποία θα διαπιστώνεται παράβαση των κανόνων ανταγωνισμού, δεν μπορεί να προστατεύσει προσηκόντως τα δικαιώματά της συναφώς (βλ., υπό την έννοια αυτή, προπαρατεθείσα απόφαση AKZO Chemie κατά Επιτροπής, σκέψη 20). Πρώτον, η διοικητική διαδικασία μπορεί να μην καταλήξει σε απόφαση περί διαπιστώσεως παραβάσεως. Δεύτερον, η προσφυγή κατά της απόφασης αυτής, αν ληφθεί αυτή η απόφαση, οπωσδήποτε δεν παρέχει στην αιτούσα το μέσο για να προλάβει τα αποτελέσματα που θα συνεπαγόταν η αντικανονική γνωστοποίηση των επιμάχων ανακοινώσεων αιτιάσεων.
- 52 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν αποκλείεται η επίδικη απόφαση, καθόσον αφορά ωσαύτως τη διαβίβαση στο FPÖ των μη εμπιστευτικών κειμένων των ανακοινώσεων αιτιάσεων, να αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής και, επομένως, η αιτούσα παραδεκτώς να ζητεί την ακύρωση της απόφασης αυτής δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Κατά συνέπεια, δεν αποκλείεται να είναι παραδεκτή η υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.
- 53 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων θεωρεί ότι πρέπει να εξεταστεί αν πληρούται η προϋπόθεση του επείγοντος και της σταθμίσεως των συμφερόντων.

Επί του επείγοντος και της σταθμίσεως των συμφερόντων

Ισχυρισμοί των διαδίκων

- 54 Η αιτούσα ισχυρίζεται ότι η άμεση εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως θα της προκαλέσει σοβαρές υλικές και μη υλικές ζημιές που δεν θα μπορούν να αποκατασταθούν, ακόμη και μετά την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.
- 55 Τα μη εμπιστευτικά κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων, τα οποία η Επιτροπή επιθυμεί να διαβιβάσει στο FPO, περιέχουν στοιχεία των οποίων το απόρρητο δικαιούται να απαιτήσει η αιτούσα. Το γεγονός ότι ο σύμβουλος επί των ακροάσεων σκόπευε να σβήσει διάφορα ονόματα και περιγραφές καθηκόντων φυσικών προσώπων δεν αρκεί για τη διασφάλιση του απορρήτου αυτού. Κατά την ακρόαση, η αιτούσα διευκρίνισε ότι και άλλα στοιχεία έπρεπε να θεωρηθούν εμπιστευτικά. Συναφώς, αναφέρθηκε μεταξύ άλλων στις επωνυμίες των αποδεκτών των ανακοινώσεων αιτιάσεων. Συγκεκριμένα, η αιτούσα φρονεί ότι από το γεγονός ότι το FPO δεν την κατονόμασε στην από 24 Ιουνίου 1997 καταγγελία του μπορεί να συναγεί ότι το FPO αγνοεί ότι η Επιτροπή βάζει κατ' αυτής με τις εν λόγω ανακοινώσεις αιτιάσεων. Η αιτούσα αναφέρεται επίσης στα σημεία 216, 218 και 219 της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999, η οποία περιέχει άμεσες αναφορές στα καθήκοντα προσώπων που παρέστησαν σε ορισμένες συνεδριάσεις. Εν προκειμένω, οι αναφορές αυτές καθιστούν δυνατό τον άμεσο προσδιορισμό της ταυτότητας των εν λόγω προσώπων. Εξάλλου, το σημείο 219 περιέχει στοιχεία σχετικά με ορισμένους όρους που επιβάλλουν οι τράπεζες, οι οποίοι κατά την αιτούσα αποτελούν επιχειρηματικά απόρρητα.
- 56 Εξάλλου, το γεγονός ότι η Επιτροπή αποφάσισε να μη διαβιβάσει ορισμένα από τα έγγραφα που επισυνάπτονται στις ανακοινώσεις αιτιάσεων δεν εμποδίζει την πρόκληση σοβαρής και ανεπανόρθωτης βλάβης στην αιτούσα, κατά το μέτρο που η Επιτροπή παραθέτει τα έγγραφα αυτά επί λέξει και εν εκτάσει στις ανακοινώσεις αυτές.

- 57 Το συμφέρον της αιτούσας να τύχουν εμπιστευτικής μεταχείρισεως τα στοιχεία που περιέχουν οι ανακοινώσεις αιτιάσεων απορρέει κυρίως από το ότι οι αιτιάσεις δεν διατυπώθηκαν κατά το πέρασ διαδικασίας κατ' αντιδικία συζητήσεως. Οι ανακοινώσεις αιτιάσεων δεν εκφράζουν σε ποιο μέτρο η αιτούσα αμύνθηκε κατά των αιτιάσεων που διατυπώθηκαν εις βάρος της. Ο μονομερής χαρακτήρας του περιεχομένου των ανακοινώσεων αιτιάσεων και το ενδεχόμενο οι αιτιάσεις αυτές να είναι αβάσιμες δεν μπορεί να καταστεί αμέσως εμφανές σ' έναν τρίτο και μπορεί να παρασύρει αυτόν τον τρίτο να αντλήσει αδικαιολόγητα και δυσμενή για την αιτούσα συμπεράσματα, ακόμη και να την καταδικάσει εκ προοιμίου.
- 58 Ο κίνδυνος αυτός είναι ιδιαίτερος υπαρκτός στο πλαίσιο μιας συλλογικής αγωγής που εκκρεμεί ενώπιον των δικαστηρίων των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής. Συγκεκριμένα, στο πλαίσιο μιας τέτοιας αγωγής, οι ενάγοντες θα μπορούσαν να αναλύσουν τις αιτιάσεις χωρίς να λάβουν υπόψη τον προσωρινό και μονομερή τους χαρακτήρα και χωρίς η αιτούσα να διαθέτει ένδικο βοήθημα συναφώς. Η Επιτροπή, όπως και η προσφεύγουσα, δεν διαθέτει νομικά μέσα ώστε, άπαξ οι ανακοινώσεις αιτιάσεων διαβιβασθούν στο FPÖ, να μη δοθούν ή πωληθούν στους εν λόγω ενάγοντες.
- 59 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτούσα ισχυρίζεται ότι η άμεση εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως θα της προκαλέσει σοβαρές και ανεπανόρθωτες υλικές και μη υλικές ζημιές. Είναι κάτι περισσότερο από πιθανόν ότι το FPÖ θα δημοσιοποιήσει τις ανακοινώσεις αιτιάσεων ή το περιεχόμενό τους και θα βλάψει την καλή φήμη που έχει η αιτούσα στους πελάτες της και στους υπαλλήλους της και στο κοινό εν γένει. Αυτή η εκ προοιμίου καταδίκη συνεπάγεται απώλεια πελατείας προς όφελος άλλων τραπεζών.
- 60 Η εφαρμογή της επίδικης αποφάσεως πριν από την έκδοση αποφάσεως επί της κύριας προσφυγής θα καταστήσει άνευ αποτελέσματος την ενδεχόμενη ακύρωση της επίδικης αποφάσεως με την απόφαση αυτή του Πρωτοδικείου, διότι τότε θα είναι αδύνατον να ανακληθεί η διαβίβαση των ανακοινώσεων αιτιάσεων. Το FPÖ — όπως και το κοινό — θα έχει λάβει γνώση των αιτιάσεων.

- 61 Ομοίως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι δεν συντρέχει επείγον με την αιτιολογία ότι η αιτούσα, όπως ισχυρίστηκε η Επιτροπή, μπορούσε να επιλέξει την άσκηση αγωγής ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Η Επιτροπή δεν μπορεί να αναθέσει τον έλεγχο της νομιμότητας στα εθνικά δικαστήρια. Όπως εν προκειμένω, εφόσον πρόκειται για την ερμηνεία του άρθρου 3 του κανονισμού 17 και του άρθρου 7 του κανονισμού 2842/98, τα εθνικά δικαστήρια υποχρεούνται εν πάση περιπτώσει να υποβάλουν το ζήτημα στην κρίση του Δικαστηρίου προκειμένου να εκδοθεί προδικαστική απόφαση.
- 62 Οι προπεριγραφείσες συνέπειες της άμεσης εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως απονέμουν στην αιτούσα ένα πρωτεύον έννομο συμφέρον για την προσωρινή αναστολή της εκτελέσεως αυτής και για τη λήψη προσωρινού μέτρου απαγορευόντος τη διαβίβαση των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FPO.
- 63 Εν προκειμένω, το συμφέρον της Επιτροπής να ολοκληρωθεί ταχέως η διαδικασία έρευνας της υποθέσεως δεν είναι άξιο προστασίας δεδομένου ότι η Επιτροπή αμέλησε, μέχρι τώρα, να ρυθμίσει οριστικά τη διαφορά που υφίσταται μεταξύ των δίκων ως προς τη νομιμότητα της διαβίβασης, η οποία υπήρχε από το 1997 ή, τουλάχιστον, από τον Οκτώβριο του 1999. Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να αποβεί εις βάρος της αιτούσας το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν ήθελε να διαβιβάσει τις ανακοινώσεις αιτιάσεων παρά μόνον τώρα που η έρευνα της υποθέσεως πλησιάζει στο τέλος της. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να αναγνωρισθεί προτεραιότητα στο συμφέρον της αιτούσας να αποφευχθούν ανεπανόρθωτες βλάβες και να διατηρηθεί η υπάρχουσα κατάσταση.
- 64 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η επιχειρηματολογία της αιτούσας όσον αφορά το επείγον της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων στηρίζεται σε φάυλο κύκλο. Η αιτούσα δεν μπορεί να αντιταχθεί στη διαβίβαση των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FPO παρά μόνον αν η διαβίβαση αυτή συνεπάγεται την «ανεπανόρθωτη ηθική βλάβη» την οποία επικαλείται η αιτούσα. Σύμφωνα με τα λεγόμενα της ίδιας της αιτούσας, τούτο μπορεί να συμβεί μόνον αν τα κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων που διαβιβάζονται περιέχουν απόρρητα στοιχεία. Τα μόνα όμως απόρρητα στοιχεία που περιλαμβάνονται στα κείμενα τα οποία η επίδικη απόφαση αναφέρει ότι θα διαβιβαστούν είναι, σύμφωνα με τις δηλώσεις της αιτούσας κατά την ακρόαση που προιγήθηκε της εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως και στο πλαίσιο της αιτήσεως

της ασφαλιστικών μέτρων, οι επωνυμίες των εμπλεκομένων πιστωτικών οργανισμών. Η αιτούσα αιτιολόγησε τον ισχυρισμό αυτό επικαλούμενη απλώς την ενδεχόμενη καταχρηστική χρησιμοποίηση των ονομάτων αυτών από το FPO για πολιτικούς σκοπούς.

- 65 Εντούτοις, οι επωνυμίες των εμπλεκομένων αυστριακών πιστωτικών οργανισμών δεν είναι απόρρητες. Συνεπώς, η ενδεχόμενη χρησιμοποίησή τους από το FPO δεν ασκεί επιρροή στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.

Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

— Επί του επείγοντος

- 66 Από παγία νομολογία προκύπτει ότι το επείγον μιας αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να εκτιμάται σε σχέση προς την ανάγκη που υφίσταται για την έκδοση προσωρινής αποφάσεως προκειμένου να αποφευχθεί η πρόκληση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας στον διάδικο ο οποίος ζητεί το προσωρινό μέτρο. Στον διάδικο αυτό εναπόκειται να αποδείξει ότι δεν μπορεί να αναμείνει την έκβαση της κύριας δίκης, χωρίς να υποστεί μια τέτοια ζημία (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-278/00 R, Ελλάς κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-8787, σκέψη 14, διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουλίου 1998, T-73/98 R, Prayon-Rupel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2769, σκέψη 36, και της 20ής Ιουλίου 2000, T-169/00 R, Esedra κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-2951, σκέψη 43).

- 67 Μολονότι είναι ακριβές ότι, για την απόδειξη υπάρξεως σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας, δεν απαιτείται να αποδεικνύεται η επέλευση της ζημίας με απόλυτη

βεβαιότητα και αρκεί να πιθανολογείται επαρκώς, παρ' όλ' αυτά η αιτούσα υποχρεούται να αποδείξει τα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων στηρίζεται η πιθανολόγηση της σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας [διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1999, C-335/99 P(R), HFB κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-8705, σκέψη 67, και Ελλάς κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 15].

- 68 Για την εκτίμηση των προβαλλομένων ζημιών, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ αυτών που προκαλούνται από τη γνωστοποίηση στοιχείων που η αιτούσα θεωρεί απόρρητα και αυτών που προκαλούνται απλώς και μόνον από τη διαβίβαση των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FPÖ, ανεξαρτήτως των φερομένων ως απορρήτων στοιχείων.

— Επί της γνωστοποίησης στο FPÖ απορρήτων κατά την αιτούσα στοιχείων

- 69 Κατ' αρχάς, υπενθυμίζεται ότι τα εν λόγω στοιχεία περιέχονται στα μη εμπιστευτικά, κατά την Επιτροπή, κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων, τα οποία η Επιτροπή πρόκειται να καταρτίσει και να διαβιβάσει στο FPÖ. Η αιτούσα ισχυρίζεται ότι τα στοιχεία αυτά, ιδίως δε η επωνυμία της, πρέπει να απαλειφθούν από τα ως άνω κείμενα. Εντούτοις, διαπιστώνεται ότι η αιτούσα δεν απέδειξε ότι αν διαβιβαστούν στο FPÖ κείμενα των ανακοινώσεων αιτιάσεων στα οποία γίνεται μνεία της επωνυμίας της μπορεί να της προκαλέσει σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία. Ο κίνδυνος αυτός, εξάλλου, υφίσταται ακόμη λιγότερο δεδομένου ότι η αιτούσα κατονομάζεται ήδη ως μία από τους εναγομένους στη συλλογική αγωγή που εκκρεμεί αυτή τη στιγμή στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Εξάλλου, κατά την ακρόαση, η αιτούσα δεν αμφισβήτησε ότι ο Τύπος ανέφερε ήδη το όνομά της σε σχέση με την υπόθεση COMP/36.571. Τέλος, ακόμη και αν αληθεύει, όπως ισχυρίζεται η αιτούσα, ότι η επωνυμία της δεν περιλαμβανόταν στην καταγγελία που κατέθεσε το FPÖ ενώπιον της Επιτροπής στις 24 Ιουνίου 1997, τούτο δεν αρκεί για να καταστεί η επωνυμία της απόρρητο στοιχείο.

- 70 Κατά την ακρόαση, η αιτούσα διευκρίνισε ότι και άλλα στοιχεία που περιέχει το μη εμπιστευτικό κείμενο της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999 πρέπει να χαρακτηριστούν απόρρητα. Συναφώς, η αιτούσα αναφέρθηκε στα σημεία 193, 215, 216, 218 και 219 αυτής της ανακοινώσεως αιτιάσεων. Όπως προκύπτει από τη σκέψη 24 ανωτέρω, η Επιτροπή, με το έγγραφο της 15ης Νοεμβρίου 2001, δέχθηκε να τροποποιήσει τα εν λόγω σημεία 193 και 215 όπως ζήτησε η αιτούσα. Επομένως, η παρούσα εξέταση πρέπει να επικεντρωθεί στα σημεία 216, 218 και 219 της εν λόγω ανακοινώσεως αιτιάσεων.
- 71 Όσον αφορά τα σημεία αυτά, τα οποία περιέχουν άμεσες αναφορές στα καθήκοντα φυσικών προσώπων, υπενθυμίζεται ότι, κατά παγία νομολογία, μόνον οι ζημίες που μπορούν να προκληθούν στον αιτούντα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη στο πλαίσιο της εξετάσεως της προϋποθέσεως του ελείγοντος (προπαρατεθείσα διάταξη Pfizer Animal Health κατά Συμβουλίου, σκέψη 136). Επομένως, η ενδεχόμενη προσβολή της προσωπικής φήμης ορισμένων υπαλλήλων της αιτούσας δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της εξετάσεως της εν λόγω προϋποθέσεως, εκτός αν η αιτούσα επιτύχει να αποδείξει ότι η προσβολή αυτή μπορεί να βλάψει σοβαρά τη δική της φήμη. Τούτο όμως δεν συμβαίνει εν προκειμένω. Πράγματι, η αιτούσα αρκείται να προβάλλει ισχυρισμούς όσον αφορά το ότι κατ' αυτήν βλάπτεται η φήμη των υπαλλήλων της, χωρίς να παρέχει διευκρινίσεις συναφώς και, κατά συνέπεια, χωρίς να αποδεικνύει τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ αυτής της ενδεχόμενης προσβολής και της προβαλλομένης προσβολής της δικής της φήμης.
- 72 Εξάλλου, στο σημείο 219 της ανακοινώσεως αιτιάσεων της 10ης Σεπτεμβρίου 1999, η Επιτροπή αναφέρεται σε ορισμένους όρους που θέτουν οι τράπεζες οι οποίοι, κατ' αυτήν, συζητήθηκαν σε μια συνεδρίαση της 30ής Απριλίου 1996. Η αιτούσα αναγνώρισε σιωπηρώς κατά την ακρόαση ότι τα στοιχεία αυτά, που χρονολογούνται από πενταετίας, δεν είναι πλέον επίκαιρα. Επιπλέον, η αιτούσα δεν απέδειξε ως προς τι η κοινολόγησή τους θα μπορούσε να της προκαλέσει σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία.

- 73 Συνεπώς, πρέπει να διαπιστωθεί ότι η αιτούσα δεν απέδειξε ότι η γνωστοποίηση των στοιχείων που θεωρεί απόρρητα μπορεί να θεμελιώσει το ενδεχόμενο σοβαρής και ανεπανόρθωτης βλάβης.

— Επί της απλής διαβιβάσεως των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο FPO, ανεξαρτήτως των φερομένων ως απορρήτων στοιχείων

- 74 Οι σοβαρές και ανεπανόρθωτες βλάβες τις οποίες επικαλείται η αιτούσα συνίστανται, αφενός, σε υλικές ζημιές, δηλαδή σε απώλεια πελατείας και, αφετέρου, σε μη υλικές ζημιές, δηλαδή στην προσβολή της φήμης της. Οι ζημιές αυτές απορρέουν από την εκ προοιμίου καταδίκη την οποία η αιτούσα φοβάται ότι θα υποστεί από τρίτους, καθώς και από την πιθανή κατάθεση, κατά την αιτούσα, των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο πλαίσιο της εκκρεμούς συλλογικής αγωγής στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.
- 75 Όσον αφορά τις προβαλλόμενες υλικές ζημιές και, ειδικότερα, την απώλεια πελατείας, η απώλεια αυτή έχει χρηματοοικονομικό χαρακτήρα, δεδομένου ότι αποτελεί διαφυγόν κέρδος. Κατά παγία όμως νομολογία, μια χρηματική ζημία δεν μπορεί, εκτός από εξαιρετικές περιπτώσεις, να θεωρηθεί ανεπανόρθωτη ή έστω δυσχερώς επανορθώσιμη, εφόσον μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο μεταγενέστερης χρηματικής αντισταθμίσεως (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 18ης Οκτωβρίου 1991, C-213/91 R, Abertal κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-5109, σκέψη 24, και διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 7ης Νοεμβρίου 1995, T-168/95 R, Eridania κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. II-2817, σκέψη 42).
- 76 Κατ' εφαρμογή των αρχών αυτών, η αιτηθείσα αναστολή δεν δικαιολογείται, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως, παρά μόνον αν προκύψει ότι, αν δεν ληφθεί τέτοιο μέτρο, η αιτούσα θα βρεθεί σε κατάσταση δυνάμενη να θέσει σε κίνδυνο την ίδια την ύπαρξή της ή να τροποποιήσει ανεπανόρθωτα τα μερίδιά της στην αγορά. Η

αιτούσα δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο βάσει του οποίου να μπορεί να θεωρηθεί ότι, ελλείψει τέτοιου μέτρου αναστολής εκτελέσεως, θα βρισκόταν σε τέτοια κατάσταση.

77. Εν πάση περιπτώσει, διαπιστώνεται ότι η απώλεια πελατείας την οποία φοβάται η αιτούσα αποτελεί ζημία αμιγώς υποθετικής φύσεως, καθόσον προϋποθέτει την επέλευση μελλοντικών και αβεβαίων γεγονότων, δηλαδή την εκ μέρους του FPO δημόσια εκμετάλλευση των ανακοινώσεων αιτιάσεων με σκοπό να τη δυσφημίσει (βλ., υπό την έννοια αυτή, διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουλίου 1994, T-239/94 R, EISA κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-703, σκέψη 20, της 2ας Δεκεμβρίου 1994, T-322/94 R, Union Carbide κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-1159, σκέψη 31, και της 15ης Ιανουαρίου 2001, T-241/00 R, Le Canne κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-37, σκέψη 37).
78. Όσον αφορά τη σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία που θα προκύψει, κατά την αιτούσα, από την κατάθεση των ανακοινώσεων αιτιάσεων στο πλαίσιο της συλλογικής αγωγής που εκκρεμεί στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, διαπιστώνεται ότι πρόκειται επίσης για ζημία αμιγώς υποθετικής φύσεως, καθόσον προϋποθέτει, πρώτον, την εκ μέρους του FPO διαβίβαση των εν λόγω ανακοινώσεων αιτιάσεων στους ενάγοντες της εν λόγω συλλογικής αγωγής και, δεύτερον, την αποδοχή των εγγράφων αυτών από τα αμερικανικά δικαστήρια ως αποδεικτικών στοιχείων.
79. Όσον αφορά τις προβληθείσες μη υλικές ζημιές, διαπιστώνεται ότι η αιτούσα δεν παρέσχε στοιχεία βάσει των οποίων να πιθανολογείται επαρκώς η σοβαρή και ανεπανόρθωτη προσβολή της φήμης της. Απλώς και μόνον το ενδεχόμενο, το οποίο άλλωστε είναι υποθετικό, να χρησιμοποιήσει το FPO τις ανακοινώσεις αιτιάσεων για πολιτικούς σκοπούς ή να δημοσιοποιήσει μη απόρρητα στοιχεία αφορώντα την αιτούσα δεν επιτρέπει στον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να καταλήξει σε διαφορετικό συμπέρασμα. Συναφώς, επισημαίνεται ότι, όπως υπενθύμισε κατ' ουσίαν ο σύμβουλος επί των ακροάσεων στην αιτούσα με το έγγραφο της 27ης Μαρτίου 2001, η ανακοίνωση αιτιάσεων διαβιβάζεται στο καταγγέλλον μόνο στο πλαίσιο και για τους σκοπούς της διαδικασίας που κίνησε η Επιτροπή. Επομένως, θεωρείται ότι το καταγγέλλον θα χρησιμοποιήσει τα στοιχεία που περιέχει η ανακοίνωση αυτή αποκλειστικώς εντός του εν λόγω πλαισίου. Συναφώς, διαπιστώνεται ότι κάθε μη προσήκουσα ή παραπλανητική χρησιμοποίηση των στοιχείων που περιέχουν οι ανακοινώσεις αιτιάσεων μπορεί, ενδεχομένως, να προσβληθεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου.

- 80 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η αιτούσα δεν κατόρθωσε να αποδείξει ότι πληρούνται η προϋπόθεση του επείγοντος. Η απόρριψη της υπό κρίση αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων δικαιολογείται για τον λόγο αυτόν και μόνον.

— Επί της σταθμίσεως των συμφερόντων

- 81 Εν πάση περιπτώσει, η στάθμιση, αφενός, του συμφέροντος της αιτούσας να επιτύχει τη ζητούμενη αναστολή εκτελέσεως και, αφετέρου, του δημοσίου συμφέροντος που συνδέεται με την εκτέλεση των αποφάσεων που εκδόθηκαν στο πλαίσιο των κανονισμών 17 και 2842/98 και των συμφερόντων των τρίτων που θίγονται άμεσα από την αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως οδηγεί στην απόρριψη της παρούσας αιτήσεως.
- 82 Πράγματι, εν προκειμένω, το κοινοτικό συμφέρον που έγκειται στο ότι οι τρίτοι στους οποίους η Επιτροπή αναγνώρισε έννομο συμφέρον να υποβάλουν αίτηση βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 17 πρέπει να είναι σε θέση να υποβάλουν λυσιτελείς παρατηρήσεις επί των αιτιάσεων που διατύπωσε η Επιτροπή πρέπει να υπερέχει του συμφέροντος της αιτούσας να αναβληθεί η διαβίβαση των ανακοινώσεων αιτιάσεων.
- 83 Δεδομένου ότι δεν πληρούνται η προϋπόθεση του επείγοντος και δεδομένου ότι η στάθμιση των συμφερόντων δεν κλίνει υπέρ της αναστολής εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως, πρέπει να απορριφθεί η υπό κρίση αίτηση χωρίς να είναι ανάγκη να εξετασθούν τα λοιπά επιχειρήματα της αιτούσας, τα οποία αφορούν το εκ πρώτης όψεως βάσιμο (*fumus boni juris*) της προσφυγής της.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.**
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 20 Δεκεμβρίου 2001.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf